

CESTA DO HLUBIN INTERNETOVÉHO TROLLA

DAVID GRUBER

CESTA DO HLUBIN INTERNETOVÉHO TROLLA

aneb

Váš antistres proti konfliktům a
sprostotě

David Gruber

- Co je příčinou dnešní „internetové kanálie“ a jak se s tím můžete srovnat
- Podstata lidské závisti a nenávisti obecně
- Co potřebujete vědět o konfliktech
- Prolínání trollingu s argumentačními fauly, řečnickými triky
- Vaše obrana proti lidské sprostotě – pasivní i aktivní
- Jak zařídit, aby se troll sám znemožnil
- Souvislosti s dobrými detektivkami
- Řada atraktivních konkrétních příkladů

Přes dvě třetiny konfliktů, které vám pravidelně hrozí zkazit pohodu, se dají řešit k plné spokojenosti obou stran. A je to parádní úleva – váš zisk času, váš zisk pohody...

Název knihy je poplatný tomu, že v dnešní době se vyvinul a bují jeden nový typ konfliktů – sprostota na internetu, zejména v internetových diskusích.

Nadešel čas zamyslet se – a nemstít se sobě samému za chyby a hulvátství druhých.

V ČEM JE PRO VÁS VÝHODA E-KNIHY OPROTI BLOGU, PODCASTU, KRÁTKÉMU VIDEOU?

E-kniha je druh **knihy**. I svým rozsahem je srovnatelná s klasickou knihou. Slouží k **nejhlubšímu možnému** zamyšlení nad problémem či výzvou. Její zvládnutí je časově i myšlenkově nejnáročnější, dává však za to čtenáři největší zisky, nejkvalitnější vzdělání a přehled o daném tématu. Proto je její rozsah – k vašemu užitku – větší než třeba u blogového článku.

I tato e-kniha chce dostát svému poslání. Nabádá vás k hlubšímu zamyšlení, k myšlenkovému hledání dalších a dalších souvislostí hlavního sdělení každého odstavce. K přemítání z mnoha stran, k chytrému hledání, co byste mohli v dalším životě dělat lépe, pohodověji, užitečněji. K takovému zamyšlení za určitým odstavcem nebo úsekem textu vás zde budou nabádat vynechané řádky a zejména tři pomlčky.

Takovéto:

Tak jich patřičně využijte, chvilku nečtěte dále – a nechejte své inspirované kreativní myšlenky plynout a rozvíjet se.

Důležité téma této e-knihy: Jak to slovo správně psát – „troll“, nebo „trol“?

Nebylo by dobré, kdyby si autor e-knihy nebyl jistý pravopisem pojmu, kolem kterého se celá e-kniha točí. V obecné rovině – podle gramatických chyb a nejistot u autora knih nebo lektora totiž bezpečně nedůvěryhodného nedovzdělaného slabčáka. Kdo v této profesi nemá úctu k jazyku českému, nemá úctu ke čtenářům ani k žákům, čtenářům; k lidem, s nimiž oficiálně komunikuje. Výjimkou jsou autorovy úmyslné novotvary tam, kde ustálený spisovný tvar třeba ještě neexistuje nebo sice existuje, ale jeho použití by bylo nějak neelegantní, těžkopádné. Výjimkou je též je úmyslná stylizace autora textu nebo promluvy třeba do nějakého nářečí nebo hyperdialektu. Tam však musí být z kontextu jasné, že autor to dělá úmyslně, coby určitý umělecký znak svého projevu. A musí být vždy jasné, že autor umí kdykoliv bez nesnází přejít do češtiny spisovné.

Tak tedy – pravopis: „Troll“ je původní podoba. A nověji se v naší zemi prosazuje i podoba „trol“. Odtud pramení i dvě možnosti pro odvozená slova – trolling a troling, trollení a trolení...

Bud'te klidní – obojí je tedy správně, s obojím se zde setkáte.

„ČASY JSOU ZLÉ, KAMILE!“

řekl rozverně zlosynovi samorostlý divizní komisař Borowitz (J. P. Belmondo) ve filmu **Policajt nebo rošťák**.

Často mi tato věta vytane na mysli.

Jedna z citelných potíží a diskomfortů dnešní doby pochází od internetových trollů.

Setkáváme se s nimi čím dál častěji: Troll rozprskává svou nenávisť, vysmívá se, uráží, vyhrožuje. Budí skálopevný dojem, že ON SÁM VELKÝ ví všechno nejlépe, skálopevně, neomylně. I kdyby tisíce jiných lidí, kterým ten troll nesahá ani po podrážky bot (vzdělanostně, odborně, morálně, lidsky), prokazatelně tvrdily opak.

Dříve toho tolik nebylo. Dnes to bují – nejen kvůli rozšíření internetu, ale i kvůli značné **beztrestnosti** těch sprostáků.

Říká se: „**Lidé dělají to, co se jim dovolí.**“ A kdyby se dovolilo krást, loupit, vraždit, značná část populace by to jistě dělala. Existují psychologické pokusy dokládající, že i běžný člověk se mění v násilníka, když se mu za to násilí na jiných lidech zaručí beztrestnost. Vygooglujte si třeba „Milgramův brutální experiment“.

A čím déle trvá v určité zemi ta falešná humanita, ta zločinná promíjivost vůči lidem nedodržujícím běžná pravidla, tím více zlobují a tím více společnost spěje do zločinného gangsterského chaosu.

Rozkvět urážek a různých hnojometů není však rozšířen celosvětově. Například v řadě arabských států je tomu jinak: Zmíníte se třeba na ulici negativně o někom z vládnoucí dynastie – a šup s vámi na delší dobu do vězení. Nebo následuje zbičování. Tam tedy lidé na určitá témata netrolí – protože se jim to nedovolí. Tak prostě to je.

Ale my žijeme v Evropě. Věnujme se tedy našim zvyklostem.

CO TROLL ŽÁDÁ

Troll nejednou po svých urážkách a zesměšňování vyhrožuje, žádá pro kritizovaného tvrdé tresty, pro sebe pak satisfakci – nejčastěji hluboké veřejné omluvy a peníze od napadeného.

„Uznejte, že... omluvte se... nahrad'te... zaplat'te...“

Troll nejednou vyhrožuje **podáním trestního oznámení (dále též TO)** a že prý *„zvažuje podání soudní žaloby“*.

Naše současnost je bohužel taková, že už samo popotahování kolem podání vysvětlení na policii, když na vás někdo podal **trestní oznámení (= TO)**, je pro slušného člověka trestem. Je to nápor na jeho nervy, je to krádež jeho času. Trestnímu oznamovateli naopak dnes v podstatě nice nehrozí. Jo, kdyby byla právní praxe taková, že za křivé, neopodstatněné, vylhané, vymyšlené, zlovolně pragmatické TO by jeho autor rychle a důsledně dostával citelné pokuty a povinnost veřejně se kát, omluvit, nahradit ztrátu času nevinného člověka a narušení jeho pohody – to by byla jiná.

Jedna známá právnička říkala: *„Dokud nebudou za prokázaná falešně zlovolná trestní oznámení likvidační milionové pokuty jejich autorům, situace se nezlepší.“*

Nesrovnatelně větším trestem pro slušného člověka, než je ošetření, vyřízení TO, je však **soudní proces**. Velmi výstižný je termín „**vláčet někoho po soudech**“. Bez ohledu na výsledný verdikt je všechna ta štrapáce, která mu předchází a která jej provází, už sama o sobě velkým krutým neodvolatelným trestem.

Jsme také u nás rekordmany v **délce** soudního popotahování. Život slušnému člověku je zničen raz dva. Soudci nejsou placeni v úkole, ale konstantně v čase; na rychlosti práce jim nijak životně či existenčně nezáleží.

Proto trollové leckdy vyhrožují soudním procesem. Dobře vědí, že dnes u nás už tím procesem, nejednou mnohaletým, ničivě nevratně potrestají nevinného – a sami nijak neutrpí.

Poznámka: Od jedné mé známé žačky, vynikající advokátky, si rád pamatuji její definici dobrého advokáta:

„Dobrý advokát je ten, který chrání svého klienta před soudním projednáváním. Protože soudní projednávání je ten největší stres.“

Dobrý advokát se tomu vyhne. Zkusí to v zájmu klienta s protistranou jinak. Jednáním, domluvením se, kompromisem, mediací...

Soudní projednávání je sice **nekrvavá**, nicméně přece jen **válka**. A umírá v ní mezilidská slušnost, vstřícnost, mezilidské naslouchání si a porozumění. První pak umírá pravda. To jsou zde padlí vojáci.

NEJDE O VĚC, ALE O OSOBU

Trollovi absolutně nejde o věc, ale o **osobu**. O osobu kritizovaného, o jeho oběť.

Zde je třeba malé vysvětlení z **teorie argumentace**:

Někteří z těch, kdož se u nás honosí jakýmsi znalostmi argumentačních faulů, často machrují svou schopností v dané rovině členit argumenty pouze do dvou kategorií – „**ad rem**“ a „**ad hominem**“. Jistě jste to od řady takových slyšeli nebo četli.

Jaký je význam těchto termínů?

„Res“ znamená latinsky „věc“, čtvrtý pád je „rem“.

„Homo“ znamená latinsky „člověk“, čtvrtý pád je „hominem“.

„Ad“ je latinská předložka znamená „k“ nebo „na“.

„Ad rem“ se překládá jako „k věci“. Doslovně – „na věc“.

„Ad hominem“ se překládá jako „k člověku“. Doslovně – „na člověka“.

A tak občas zaregistrujeme moderního mladého (ale i staršího) polovzdělance, který čím méně má všeobecného přehledu, tím více se pasuje na experta. Třeba i vysává peníze daňových poplatníků – tedy zlovolně sobecky vyžebroují od státu nějaké dotace nebo přímo každodenně působí na nějaké státní univerzitě. Jeho nedostatečná erudice se spolehlivě pozná tak, že rozlišuje jen ty dva termíny – „ad rem“ a „ad hominem“ – a v této rovině nic třetího nezná.

(Avšak: Jeden takový státní univerzitní učitel na plný úvazek stojí z našich daní během své čtyřicetileté pracovní kariéry hodně přes dvě stě milionů korun – za teplo, světlo, internet, mobilové hovory, budovy, asistenci, vodu studenou i teplou, odpady, řemeslníky, sociální a zdravotní pojištění, pracovní prostředky, pracovní předměty, vložné na konference, služební cesty, leckdy i sekretariát a služební vůz... – to vše stojí daňové poplatníky zhruba desetinásobek jeho celoživotního čistého platu. Nezapomínejme, že vzdělavatelé formou OSVČ nebo jiného nedotovaného soukromého podnikání si toto všechno platí ze svého.)

Takový státem zaměstnaný učitel by za to vše měl být odborně jistý v kramflecích, měl by být vědoucí autoritou. Ale on (ona) si klidně řekne, že rozlišujeme argumenty „ad rem“ a „ad hominem“. Tečka, konec jeho (jejího) výčtu.

Jenže tím prokazuje, že viděl tuto problematiku jen z rychlíku, popřípadě ze zastaralých zahraničních západních pramenů. Někdy se ten učitel otevírá oháněním nějakým „americkým expertem“. Jenže tím mnohdy prokazuje, že je odborně sto let za opicemi a že pohrdá moderní českou grubrovskou multimetodikou argumentačních faulů neboli řečnických triků. V krajním případě tu multimetodiku vůbec nezná, i když byla publikována v milionech výtisků časopisů, knih, e-knih, audioknih, videokurzů, televizních vzdělávacích seriálů aj.

Neměli by tedy učit na státních univerzitách spíše ti, kteří dobře ovládají dělení na **tři kategorie**, které budou následovat? Nějací chytrí vnímaví Gruberovi žáci nebo čtenáři?

Jak je to tedy s těmi pojmy správně?

Existuje ještě **třetí** pojem, třetí možnost diskutování – někdy férového, jindy zlovolně trikového.

Zaprvé:

„**Ad rem**“ jsou argumenty „k věci“. V pořádku, tak to má být.

Zadruhé:

„**Ad hominem**“ jsou takové argumenty k člověku obecně, k **lidem** obecně, které někdy mohou být falešné, jindy však naprosto seriózní. Jsou to například promluvy typu „*pan ředitel říkal, že...*“ ... a tudíž to, co v dané větě následuje, je podle trikaře pravda, zákon, neoddiskutovatelný fakt.

Seriózní je to tím více, čím více je pan ředitel v dané věci uznávanou autoritou. Seriózní je to tím méně, čím více si to pan ředitel vycucal z prstu nebo čím více je neschopný, nekvalifikovaný, prostě blbý.

A někdy a někde je uznávanost autority oprávněně velmi, velmi vysoká. Někdy a někde je někdo oprávněně „polobůh“ – a každé jeho slovo je prostě zákonem. „***Co věta, to statement,***“ říká se česko-anglicky.

Poslechněte si něčí výrok: „***V tenisu je důležité to a to, říká Novak Djokovič.***“ Je to výrok subjektivní, z kategorie „ad hominem“. Ale protože Nole Djokovič je v tenisu polobůh, tak cokoliv, co on o tenisu prohlásí, je vlastně fakt.

Odvolávka na seriózní autoritu (člověka, jiný zdroj, přírodní zákon, zažitá zvyklosti atp.) je v pořádku, je to **argument**.

Zlovolná odvolávka na pochybnou autoritu je argumentační **faul** neboli **řečnický trik**. Vygooglujte si můj videokurz **Jak se ubránit manipulaci a řečnickým trikům**. Je to tam výstižně a názorně předvedeno ve scénkách „trikař versus slušňák“. Určitá část videokurzu je zdarma.

Do kategorie „**ad hominem**“ patří i obecné odvolávky na lidi jako takové:

„Všichni rozumní lidé přece vědí, že...“

„Jen ubožáci mohou prohlašovat, že...“

Zatřetí:

Kromě „ad rem“ a „ad hominem“ však existuje ještě třetí kategorie – „**ad personam**“. Přeloženo – **ke konkrétní osobě**, k té, s níž troll (trikař) zrovna diskutuje. Ke konkrétní osobě komunikačního soupeře.

Subjektivní výroky typu

„*to jste řekl špatně...*“,

„*nic pořádného neumíte...*“,

„*představujete si to jako Hurvínek válku...*“

a další mnohem drsnější typické trollí dehonestující zvratky – tak toto není ani „ad rem“, ani „ad hominem“, nýbrž „**ad personam**“.

Tedy třetí kategorie do výčtu je „**ad personam**“.

V případě „**ad hominem**“ může být výrok emočně neutrální. Může se i tvářit vědecky. Ale často je emočně zabarvený.

V případě „**ad personam**“ je trojí (trikový) výrok pode mne vždy emočně zabarvený. Většinou negativně. V právní praxi, když je to závažné, je to nelegální čin „podněcování nenávisti k tomu či onomu...“. Spravedlivým soudem je to pak po právu odsouzeno.

Negativně emočně zabarvený výrok „**ad personam**“ však nemusí být trikem – může to být i seriózní argument (a to tehdy, když se moudrý seriózní člověk emočně, avšak přitom trefně a přiměřeně vyjadřuje k agresivnímu blbci).

A jak je to ve státech s demokratickým deficitem? Samozřejmě i negativně zabarvený **seriózní** argument zde může být soudem odsouzen a potrestán – a to tehdy, kdy soud nebo soudnictví je říznuté **nespravedlivostí, totalitou, poplatné neušlechtilým zásadám.**

Výrok „**ad personam**“ může být trikem i tehdy, když obsahuje pozitivní adjektiva (přídavná jména, vlastnosti); a to tehdy, když zlovlně vychvaluje nějakou zločinnou osobnost. V právní praxi se tomu zkratkovitě říká „podpora a propagace totality“.

„To je skvělý člověk, ten pan Hitler! A jak obětavě bere naši zemi do protektorské ochrany!“ řekne někdo o nacistickém vůdci 15. března 1939. Historie jednoznačně ukázala, že je to trik. Lež. I přesto, že obsahuje samá pozitivní adjektiva.

Závěr: Správný je tedy trojčetný výčet, tříbodová kategorizace:

- **Ad rem.** K věci.

- **Ad hominem.** K nějaké osobě nebo k více lidem obecně.
- **Ad personam.** Ke konkrétní osobě protivníka v konfliktní komunikaci.

„Ad rem“ je seriózní.

„Ad hominem“ a „ad personam“ – jsou seriózní nebo neseriózní jak kdy. Přitom není rozhodující, zda jsou zabarveny emočně pozitivně (používají adjektiva skvělý, dobrý, vynikající, vědecký, důvěryhodný, osvědčený...) nebo emočně negativně (používají adjektiva prolhaný, vymyšlený, slaboduchý, debilní, zoufalý...). I pozitivně emočně zabarvený výrok „ad personam“ může být trikem – když někdo z nízkých důvodů chválí zlosyna. I negativně emočně zabarvený výrok „ad personam“ může být seriózním argumentem – když jde o oprávněnou kritiku, o slovní sebeobranu, byť v krajním případě i drtivou.

Toto vše je třeba vědět. A ptát se, proč má naše vysoké školství a naše dotační praxe profesionálně platit z vašich daní amatéry, kteří v tom tápou?

Známé zahraniční západní teorie argumentačních faulů přiřazují konkrétním slovním spojením buď serióznost, anebo trikovost. Ta a ta konkrétní věta je trik, ta a ta jiná věta není trik. To je ovšem sto let za opicemi. Čest západním autorům-výjimkám, ale kdo se s nimi u nás řádně setkal? Ovšem jak mnoho lidí u nás ty zastaralé západní zahraniční zdroje nekriticky zbožňuje a papouškuje jen kvůli zemi jejich původu, že? Kolik jen na youtube naleznete

„naučných videí“, na kterých je poznat, že čerpají (leckdy devótně, vlezdoprdeľsky) ze zastaralých západních pramenů...

České grubrovské know-hov ví (a s ním to teď víte i vy), že jedno a totéž slovní spojení může být i trikem i argumentem – podle kontextu.

Jeden příklad za všechny:

„*Jsi neskutečná svine!*“ píše v diskusi troll slušnému blogerovi, který nesouhlasí s trollovým zlovolným, mylným, hloupým, nesprávným viděním světa. To je **trik**.

„*Jsi neskutečná svine!*“ křičí rozhořčený svědek na ulici na zlosyna, který právě zavraždil nevinné dítě. To je **argument**. A není to trolení, ani kdyby to ten svědek později napsal v internetové diskusi.

Záleží holt na kontextu. A v tom kontextu je obsažen veškerý lesk i bída konfliktní komunikace. Kolik lidí, tolik pravd.

Lech Wałęsa: "*Racja jest jak dupa, każdy ma swoją*".

A v tom, co uznat za pravdu, existuje mezi lidmi příšerně mnoho **kognitivních zkreslení, kognitivních disonancí, předsudků, pověr, pragmatických nízkých lží...** Na tento smutný stav podle mne nikdy úplně nevyzrajeme.

Ledaže by se náš ministr školství chytil za nos a pořídil Gruberovu **Zlatou knihu komunikace** pro každého středoškoláka. A nechal jím vyškolit každého učitele, jak to mládeži předávat. Pak by nejspíše trikaření, trollení a podobné podrazy postupně hynuly na úbytě – jako mechanické psací stroje hynou na úbytě s nástupem moderních

notebooků. Každý, kdo by zatrolil, by byl rázem v očích drtivé většiny obyvatel trapně směšný, směšně trapný. A takovou ostudu už by nikdy více nechtěl zažít. A stát by vzkvétal, jak [nezávisle potvrzuje řada Gruberových žáků](#). Často vysoce vzdělaných důvěryhodných lidí.

Namátkou: [Zde](#) a [zde](#) a [zde](#) a [zde](#) a [zde](#).

Tři sta padesát tisíc shlédnutí [zde](#). Pořád málo, že?

V odkazech jsou jen [některé případy z mnoha](#) obdobných...

Klidně se někdy veřejně zeptejte, proč na tyto snahy o zlepšení mezilidské komunikace a o nebyvalou prosperitu celé země náš establishment už přes čtyřicet let tak zivsoka kašle